

DOBA LEDOVÁ

I.

Pořád přimrzá. Kuna je už natolik drzá, že přišla
i pro kohouta, zbyl poslední.

Pořád přimrzá, leden lední na hulváta a utahuje na
krev: Kolik sluncí, tolik bluncí! Syp do hábitu lokaje,
marš pucovat, ať z vás jen srší!

Pořád přimrzá, na vodních zrcadlech děti skotačí,
nic netaje.

II.

Děti, vypadněte!

Byť to tak nevypadá, tahle melodramatická křeč
v celé své zrůdné kráse jak klíště vyčkává na adopci
živým hostitelem, z jehož ztuhlého promrzlého
lýtka bude se škrábat maso.

Najemno, špičkou nože, tak jak to umí jen leden.

Protože až přijde čas, proběhne tudy jeho muž.
Uštvaný, hladový. A za ním druhý, a ještě jeden.